



ŞEYTANIN ARKA BAHÇESİ'NİN
MUSİBETLERİ

— BAYAN PEREGRINE'İN —

TUHAF ÇOCUKLARI

— ALTINCI KİTAP —

RANSOM RIGGS



ŞEYTANIN ARKA BAHÇESİ'NİN MUSİBETLERİ

===== BAYAN PEREGRINE'İN =====

TUHAF ÇOCUKLARI

===== ALTINCI KİTAP =====

RANSOM RIGGS

Çeviren
Aslı Dağlı



ithaki



Jodi Reamer, nam-ı diğer canavar avcısı için.



Bazen eski bir fotoğraf, bazen eski bir arkadaş ya da bir köşede unutulmuş eski bir mektup, bize bir zamanlar olduğumuz o kişinin bambaşka bir yere gittiğini hatırlatır. Zira, orada, onların arasında oturan, ona değer veren, bunu seçen, şunu yazan o insan artık yoktur. Farkına bile varılmadan büyük mesafeler alınmıştır. Yabancı olan artık tanıdaktır ve bir zamanlar bize tanıdık gelen, yabancı değilse bile biraz tuhaftır, hatta rahatsız edicidir.*

–Rebecca Solnit
“Mesafenin Mavisi”
Kaybolma Kılavuzu

* Kaybolma Kılavuzu, Encore Yayınları, Nisan 2015, Çeviren: Gökçe Gündüç, Sayfa: 138

BÖLÜM BİR

Uzun süredir yalnızca karanlık, gök gürültüsünün uzaklardan gelen sesi ve bulanık bir düşüş hissi var. Bunların ötesinde ne bir benliğim ne de bir adım var. Hafızam kayıp. Eskiden onlara sahip olduğumun hayal meyal farkındayım ama artık yoklar ve onlarsız neredeyse bir hiçim. Aç bir boşluğun etrafında gittikçe cılızlaşarak dönen tek bir foton.

Çok zamanım kalmadı.

Korkarım ruhumu kaybettim ama nasıl kaybettiğimi bir türlü hatırlayamıyorum. Tek anımsayabildiğim insanın kemiklerini titreten, ağdalı gök gürültüleri ve artık ne olduğunu bilmediğim adımın o gök gürültüleri arasında tanınmaz hâle gelene dek uzadıkça uzayan heceleri. Bir süredir yalnızca bunlar ve karanlık var. Zamanla gök gürültüsüne bir başka ses daha katılıyor: Rüzgârınki. Ardından yağmurunki de. Rüzgâr, gök gürültüsü, yağmur ve düşüş.

Derken her defasında bir his varoluşa kavuşmaya başlıyor. Çukurdan çıkıyor, boşluktan kaçıyorum. Biricik fotonum yanıp sönen bir ışık kümesine dönüşüyor.

Suratıma sert bir şeyin çarptığını hissediyorum. Halatların gıcırtısını duyuyorum. Rüzgâra kapılan bir şeyin çırpınısını. Bir tekne de olabilirim. Belki de fırtınanın harabeye çevirdiği bir geminin ışıksız gövdesinde kapa-pana kısılmış hâldeyim.

Gözlerimden biri kırpışarak açılıyor. Şekiller tepemde ortalığı kasıp kavuruyorlar. Salınan bir dizi sarkaç. Fazla kurulmuş, senkronunu kaybetmiş, inleyen, dişlileri kırılmak üzere olan saatler.

Gözümü kırıpıyorum ve sarkaçlar darağacından sarkıtılmış, tekmeler savurup kıvranan vücutlara dönüşüyor.

O anda kafamı döndürebildiğimi fark ediyorum. Bulanık şekiller belirginleşmeye başlıyor. Suratımdaki sert, yeşil bir kumaş. Tepemde tik

tak eden vücutlar fırtınanın etkisiyle gıcırdayan hasır sepetlerinin içinde verandanın kirişinden sarkan bir dizi bitkiye dönüşüyor. Arkalarında sineklik tellerinden ibaret bir duvar zangırdayıp çırpınıyor.

Bir verandada yatıyorum. Bir verandanın sert, yeşil zemininde.

bu verandayı biliyorum

bu zemini biliyorum

İleride yağmurun kırbaçladığı bir çimenlik, el pençe divan duran palmyelerden ibaret koyu renkli bir duvarla son buluyor.

bu çimenliği biliyorum

bu palmyeleri biliyorum

Ne zamandır buradayım? Kaç yıldır?

zaman yine benimle oyunlar oynuyor

Vücudumu kıpırdatmaya çalışıyorum ama tek yapabildiğim kafamı döndürmek. Gözlerim bir oyun masasıyla katlanabilir iki sandalyeye takılıyor. Aniden, eğer vücudumu kalkmaya ikna edebilirsem masanın üstünde bir okuma gözlüğü bulacağımdan emin oluyorum. Yarım kalmış bir Monopoly oyunu. Dumanı tüten, hâlâ sıcak bir fincan kahve.

Daha az önce burada birileri vardı. Daha az önce birtakım laflar edildi. Hâlâ havada asılı kalmış vaziyetler ve yankılar halinde kulağıma çalınıyorlar.

“Ne *tür* bir kuş?”

Bir oğlan sesi. *Benim* sesim.

“Pipo içen koca bir doğan.” Hırıltılı, aksanlı bir ses. Yaşlı bir adamın sesi.

“Çok aptal olduğumu sanıyor olmalısın,” diye yanıt veriyor oğlan.

“Senin hakkında asla öyle bir şey düşünmem.”

Yine oğlan: “Ama canavarlar neden sana zarar vermek istiyorlardı?”

Yaşlı adam sandalyesini geriye itip ayağa kalkarken yükselen bir gacırtı. Bana göstermek istediği bir şeyi alıp geleceğini söylüyor. Bazı fotoğrafları.

bu ne kadar zaman önceydi

bir dakika

bir saat

Ayağa kalkmalıyım, yoksa endişelenecek. Onunla kafa bulduğumu sanacak ve oyuna getirilmekten hiç hoşlanmaz. Bir keresinde sırf oyun

olsun diye koruda saklanmıştım ve beni bulamayınca öyle çok öfkelenmişti ki kıpkırmızı kesilip kötü laflar etmişti. Daha sonra korktuğundan böyle yaptığını söylemiş ama onu korkutanın ne olduğundan bahsetmemişti.

Gaddar bir yağmur yağıyor. Fırtına öfkeli, yaşayan bir mahlûk ve bo-
raya kapılmış bir bayrak misali çırpınan sineklike çoktan bir yarık açmış.
bende bir terslik var

Dirseğimin üstünde doğruluyorum ama elimden bu kadarı geliyor. Yerde tuhaf, siyah bir iz görüyorum. Etrafımdan dolanan, vücudumun dış hatlarını takip eden bulanık bir çizgi.

Dirseğimden güç alarak doğrulup oturmayı deniyorum. Gözlerimin önünde koyu renkli küreler uçuşuyor.

Derken korkunç bir çatırtı duyuluyor. Her şey kör edici bir beyazlığa bürünüyor.

çok parlak çok yakın çok gürültülü

Kulağa patlama sesiymiş gibi geliyor ama öyle değil; bu bir yıldırım. O kadar yakına düşüyor ki parlamasıyla gürültüsü aynı anda geliyor.

Şimdi doğrulmuş oturuyorum. Kalbim göğsümü dövüyor. Titreyen elimi göz hizama getiriyorum.

Elim garip görünüyor. Fazla büyük. Parmaklarım fazla uzun. Parmak eklemlerimin arasından siyah kıllar fışkırmış.

oğlan nerede oğlan ben değil miyim? oyuna getirilmekten hoşlanmam

Bileğimi sıızlayan, kırmızı halkalar çevreliyor.

bir fırtınada verandanın tırabzanına tutturulmuş kelepçeler

Artık masanın üstünün boş olduğunu görebiliyorum.

Kahve fincanı yok. Okuma gözlüğü yok.

geri dönmeyecek

Ama sonra, imkânsız gerçekleşiyor ve o geri dönüyor. Orada, dışarıda, korunun sınırında. Büyükbabam. Rüzgâr yüzünden kamburunu çıkarmış, uzun otların arasından yürüyor. Gözlerini insanın canını acıtan yağmurdan korumak için koyu renkli palmiyelerin yanında capcanlı görünen sarı yağmurluğunun kapüşonunu olabildiğince öne çekmiş.

dışarıda ne yapıyor neden içeri girmiyor

Duruyor. Fazlasıyla uzun otların arasındaki bir şeye bakıyor.

Elimi kaldırıp adını sesleniyorum.

Sırtı doğruluyor ve ancak ondan sonra fark ediyorum: Onda tepeden tırnağa bir yanlışlık var. Cüssesi çok dar. Yürüyüşü kalça eklemelerinde iltihaplanmadan mustarip yaşlı bir adama göre fazla düzgün.

çünkü o değil

Bana doğru, eve doğru, yırtılıp rüzgârda çırpınan sinekliğe doğru koşuyor.

bunu yapan fırtına değil

ne tür canavarlar?

kambur, derisi çürümüş, kara gözlü ve kıml kıml iğrenç şeyler

Sinekliği açıp eşikte belirdiğinde artık ayaktaayım.

“Kimsin sen?” diye soruyor.

Sesi tekdüze, gergin. Yağmurluğunun kapüşonunu geriye atıyor. Orta yaşlı. Güzelce tıraş edilmiş kızıl sakalları keskin hatlı çenesini vurguluyor. Güneş gözlüğü gözlerini gizliyor.

Başka birinin karşısında iki ayak üzerinde durabilmek öyle yabancı bir deneyim ki yağmurlu bir fırtınada güneş gözlüğü takıyor olmasının garipliğini fark edemiyorum bile.

İstemsizce cevap veriyorum.

“Yakob,” diyorum ve ancak yüksek sesle duyduktan sonra adımda bir terslik olduğunu hissediyorum.

“Ben emlakçıyım,” diyor adam ama bunun bir yalan olduğunu biliyorum. “Fırtınadan önce pencereleri tahtalarla kapatmaya geldim.”

“Bunun için biraz geç kaldın,” diyorum.

Ürkek bir hayvana yaklaşır gibi yavaşça içeri giriyor. Sineklik tıslayarak kapanıyor. Adam yerdeki yanık izine bakıyor, sonra soğuk bakışlarını bana çeviriyor.

“Sen osun,” diyor. Ağır siyah botlarıyla bana doğru rap rap yürürken parmakları oyun masasını yalıyor. “Jacob Portman.”

Adım. Gerçek adım. Çukurun derinliklerinden, karanlıktan bir şey baş veriyor.

burgaçlar çizen bulutların oluşturduğu, adımları kükreyen korkunç bir ağız

kuzgun saçlı ve güzel bir kız yanımda çılgılık çılgılığa

“Bir arkadaşımın tanıştığını sanıyorum,” diyor adam. Gülümseme-

si zehirli. “Pek çok adı vardır ama sen onu Doktor Golan olarak tanıyorsun.”

korkunç bulut-ağız

çimenlerin arasında kıvranan bir kadın

Bu görüntüler ani, kör bir kuvvetle zihnime üşüşüyor. Sürme cam kapıya çarpına dek geriye doğru sendeliyorum. Adam bana doğru ilerlerken cebinden bir şey çıkarıyor. Metal dişleri olan küçük, siyah bir kutu.

“Arkanı dön,” diye buyuruyor.

Aniden çok fazla şeyin tehlikede olduğunun ve kendimi korumam gerektiğinin farkına varıyorum. Hâl böyle olunca söz dinler gibi, teslim olur gibi ellerimi havaya kaldırıyorum ve yeterince yaklaştığında yumruklarımı suratına indiriyorum.

Gözlüğü suratından fırlarken bağırıyor. Sakladığı gözleri kafatasına gömülü, parlak, bembeyaz yumurtaları andırıyor ve içlerinde öldürme isteği var. Siyah kutusunun dişleri arasında mavi bir ışık peyda olurken güçlü bir çatırtı duyuluyor.

Üzerime atılıyor.

Tişörtümün üstünden bana elektrik vermesiyle şoka kapılıyor, tütsülendiğimi hissediyor, sonra da arkamdaki cam kapıya doğru uçuyorum. Her nasılsa kırılmıyor.

Adam tepeme çullaniyor. Şok tabancasının şarj olurken çıkardığı vızıltıyı duyuyorum. Onu üstümden atmaya çalışsam da ben de hâlâ şarj olmakla meşgul ve dermansızım. Acı omzuma, kafama yayılıyor.

Tam o anda adam kasılıyor, ardından tek bir çığlık koyuveriyor ve gevşiyor. Boynumdan ılık bir şeyin aktığını hissediyorum.

Bir yerim kanıyor. (Bir yerim mi kanıyor?)

Adam bir şeye uzanırken benden öteye düşüyor. Bu şeyin bronz bir kını var ve boynundan on beş santim kadar çıkıntı yapıyor.

Şimdi adamın arkasında tuhaf, yeni bir karanlık, yaşayan bir gölge var ve o karanlıktan çıkıveren bir el büyükbabamın ağır kül tablasını kapıldığı gibi adamın kafasına indiriyor.

Adam inleyerek yere devriliyor. Gölgelerden bir kız çıkıyor.

Malum kızın –Öncesi’nden olan– yağmurdan ıslak, uzun, siyah saçları birbirine girmiş; uzun siyah kabanı toz toprak içinde kalmış; fakat fal taşı misali açılmış korku dolu, kapkara gözleri suratıma bakıyor ve ar-

dından aşinalıkla ışıldıyor. Ve her ne kadar tüm parçalar henüz gün yüzüne çıkmamış olsa da, her ne kadar başım hâlâ fıldır fıldır dönüyor olsa da burada yaşanan şeyin bir mucize olduğunu biliyorum: Hayatta olmamızın ve öteki yerde değil de burada olmamızın.

Tanrım

adını bile koyamadığım korkular

Kız şimdi benimle birlikte yerde, diz çöküp bana sarılıyor. Kollarım cankurtarana sarılır gibi boynuna dolanıyor. Vücudu o kadar soğuk ki biz kucaklaşırken tir tir titrediğini hissedebiliyorum.

Hiç gevşemeden adımı söylüyor. Bir daha, bir daha tekrarlıyor ve her tekrarlayışında Şimdi biraz daha ağırlık kazanıp biraz daha somutlaşıyor.

“Jacob, Jacob. Beni hatırlıyor musun?”

Yerdeki adam inliyor. Verandaya açılan sinekliğin alüminyum kemikleri inliyor. Diğer yerden beraberimizde getirdiğimizi düşündüğüm fırtına ve öfkeli hava da inliyor.

Ve hatırlamaya başlıyorum.

“Noor,” diyorum. “Noor. Sen Noor’sun.”



Bir çırpıda tüm hatıralarım geri geldi. Hayatta kalmıştık. V’nin çökmekte olan döngüsünden kaçıp kurtulmuştuk. Şimdi Florida’da, büyükbabamın verandasının yeşil yapay çimleri üzerinde, günümüzdeydik.

Şok. Sanırım hâlâ şoktaydım.

Yerde birbirimize sokulduk, fırtına ortalığı kasıp kavururken birbirimize sığınıp vücutlarımızı sarsan titremelerin dinmesini bekledik. Sarı yağmurluklu adam göğsünün gittikçe azalan iniş kalkışları dışında hiç kıpırdamadan öylece yatıyordu. Kan, adamın etrafındaki yapay çimleri sırlıslam ederek vıcık vıcık bir birikintiye dönüşmüştü. Noor’un ona saptığı silahın bronz kabzası ensesinden çıkıntı yapıyordu.

“Bu büyükbabamın mektup açacağıydı,” dedim. “Ve burası da onun eviydi.”

“Senin büyükbaban.” Bana bakmasına yetecek kadar geri çekildi. “Hani şu Florida’da yaşamış olan?”

Başımla onayladım. O anda kopan bir gök gürültüsü duvarları sarstı.

Noor şüpheci bir edayla kafasını iki yana sallayarak etrafa bakınıyordu. *Bu gerçek olamaz.* Nasıl hissettiğini biliyordum.

“Nasıl?” dedi.

Yerdeki yanık izine işaret ettim. “Burada uyandım. Ne zamandır kendimde olmadığımı dair en ufak bir fikrim yok. Ya da günlerden ne olduğuna.”

Noor gözlerini ovuşturdu. “Kafamın içi öyle bulanık ki! Her şey karman çorman.”

“Hatırladığın son şey ne?”

Odaklanırken kaşlarını çattı. “Eski evime uğradık. Sonra arabayla bir yere gittik...” Bir rüyanın parçalarını birleştirmeye çalışır gibi yavaşça konuşuyordu. “Sonra bir döngüdeydik... V’nin döngüsünü bulduk! Ve bir fırtınadan kaçıyorduk. Hayır, bir kasırgadan.”

“İki kasırğa vardı, değil mi?”

“Sonra onu bulduk! Bulduk, değil mi? Onu bulduk!” Elleri benimkileri kavrayıp sıktı. “Ve sonra...”

Elleri gevşerken suratındaki ifade de silindi. Dudakları aralandı ama ağzından tek bir kelime çıkmadı. Dehşet geri dönüyor, onu ezip geçiyordu.

Beni de öyle.

Murnau. Elinde bir bıçakla, çimenlerin üstünde öylece yatan V’nin üstüne abanışı. Burgaçlar çizen girdaba doğru koşarken kolunu zaferle havaya kaldırıışı.

Göğsümü öyle bir ateş bastı ki bir an için nefes alamadım. Noor başını dizlerinin arasına gömüp öne arkaya sallanmaya başladı. “Aman Tanrım,” diye inledi. “Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım.” Öyle ki gözlerimin önünde yok olup gideceğini, aniden alev alacağını ya da odadaki tüm ışığı yutacağını sandım.

Ne var ki az sonra pat diye kafasını kaldırdı. “Biz neden ölmedik?”

İstemsizce ürperdim.

Belki de ölmüştüzdür.

Bildiğim kadarıyla, tam da Caul’ün arzu ettiği gibi, V’nin çöken döngüsü tarafından ezilmişti. Şu anda deneyimlediklerimin günahlarımızın cezasını çektiğimiz bir hatıra çukurundan ya da ölmekte olan bir beynin havai fişeklerinden daha fazlası olduğuna dair tek somut delil Noor’un varlığıydı.

Hayır –o düşünceyi kafamdan kovdum– buradaydık ve hayattaydık.

“V bir şekilde bizi dışarı çıkardı,” dedim. “Bizi buraya gönderdi.”

“Bir tür acil durum çıkışından. Bir fırlatma düğmesiyle.” Noor ellerini ovarak başını aşağı yukarı sallıyordu. “Tek açıklama bu.”

Bizi akıl hocasının, patronunun, yani büyükbabamın evine göndermişti. Büyükbabam onu eğitmiş, onunla omuz omuza çalışmıştı. Bu yeterince anlaşılırdı. Asıl anlaşılır olmayan burada bir döngü olmamasıydı. O hâlde bunu nasıl başarmıştı?

“Bizi oradan çıkarmayı başardıysa,” dedi Noor, “belki kendisi de çıkmayı başarmıştır.” Sesinde umut vardı ama taşkındı, resmen bir bıçağın ucunda dengede duruyordu. “O da burada olabilir. Belki de hâlâ...”

O kelimeyi söyleme gücünü kendinde bulamadı. *Hayattadır.*

“Murnau kalbini söktü,” dedim usulca.

“Kalpsiz de yaşayabilirsin. En azından kısa bir süreliğine...” Elini havada şöyle bir salladı. Eli titriyordu.

Gerçekliğe daha yeni tutunmuştuk ama Noor’un hakikatle olan bağı yine kopmaya başlıyordu.

“Hadi, hadi, etrafı *aramamız* gerek,” dedi. Çoktan ayağa fırlamış, çabuk çabuk konuşuyordu. “En ufak bir ihtimal bile varsa derhal aramaya—”

“Bekle bir dakika, daha ne olduğunu bile bilmiyoruz—”

Orada, demek istemiştin. Bizi bekleyen ne olduğunu.

Ama Noor çoktan karanlık eve dalmıştı.



Bir elimi duvara dayayıp sendeleyerek ayağa kalktım. Noor dağılmaya başlamıştı ve onu gözümün önünden ayıramazdım. V’nin bir ihtimal hayatta olduğuna dair bu çılgınca umuda tutunarak onu ezip geçmekle tehdit eden çaresizliği savuşturmaya, karaya çıkmaya çalışıyordu. Bense er ya da geç hüsrana uğradığında bunun iki kat daha fazla üzülmesine yol açacağından endişeleniyordum. Ve Noor Pradesh’in dağılmasına izin veremezdim.

Eğer Murnau’nun alçakça görevi başarıya ulaştıysa, eğer o fırtınanın içinde gördüğüm şey gerçekse –Caul’ün burgaçlar çizen bulutların

içindeki suratı ve havayı delip geçen sesi– eğer gayet iyiye ve gerçekten *geri döndüyse* o hâlde kehanetin en ürkütücü öngörülerini gerçekleştirmeye başlamış demektir. Bu da tuhafların dünyasının sonunun gelmek üzere olduğu anlamına geliyordu. Ruhlar Kütüphanesi’ndeki en güçlü kavanozların birinden içip, çöken döngünün altında kalıp, ardından tekrar dirildikten sonra Caul’un şimdi nelere kadir olduğunu ancak Tanrı bilirdi.

Tekrar doğmuştu.

Ben Ölüm’üm, dünyaların yok edicisi.

Ne kadar kötü olsa da tek bir şeyden emindim: Dünyanın Noor Pradesh’e ihtiyacı vardı. O yediliden biriydi. Gelişi önceden bildirilmiş, tuhafların dünyasını azat edecek –Caul’den mi?– ve kapıyı kapatacak –nerenin kapısını? Cehennem mi?– tuhaflardan biriydi. Bunlar kulağa acayip geliyor olabilirdi ama Münecim’in kehanetinin çoktan gerçekleşmiş kısımlarından daha acayip değildi. Şahsen kehanetten şüphe etmekten vazgeçmiştim. Gördüğüme inanmamaktan da öyle.

Bu ne bir rüya ne de ölmekte olan bir zihnin son sanrılarıydı. Sürme kapının oturduğu raya takılarak paldır küldür oturma odasına daldığım da bundan daha da emin oldum. Ev tıpkı arkadaşlarımla buraya birkaç hafta önce geldiğimizde bıraktığımız gibiydi: Üstünkörü toparlanmış ve nispeten boş. Babamın çöpe atmadığı kitaplar gerisin geriye raflara yerleştirilmiş ve yerlere saçılan çöpler toplanarak siyah çöp torbalarına doldurulmuştu. Hava bayat ve boğucuydu.

Noor bir o yana, bir bu yana koşuşturarak V’yi arıyordu. Kanepe tozlanmasın diye üstüne örttüğümüz örtüyü çekip aldı, sonrasında da üzerine atılarak kanepenin arkasına baktı. Onu pencerenin kenarında yakaladım. “Noor, bekle,” dememle bir gök gürültüsünün sözümü yarıda kesip ikimizi de yerimizden sıçratması bir oldu. Yağmurun bulanıklaştırdığı camdan dışarı baktık. Bahçe çerçöp içindeydi. Çıkamaz sokağın karşısındaki kepenkleri indirilmiş evler karanlıktı. Ölü bir muhitti.

Ve durgundu.

“O hortlağın muhtemelen arkadaşları vardı,” dedim. “Daha fazlasının çıkagelmesi yalnızca an meselesi.”

“Bırak gelsinler.” Gözleri sivri birer buz parçasıydı. “Bütün odalara bakmadan buradan ayrılmayacağım. Gerekirse tüm dolaplara bile bakarım.”

Başımla onayladım. “Ben de öyle.”

Yatak odasında kimse yoktu. Yatağın altında da öyle. Öcü peşindeki çocuklar gibi yere diz çöküp yatağın altına bakarken kendimi aptal gibi hissettim ama yine de yaptım. Büyükbabamın ölümünden sonra bulduğum ve hayatımın akışını sonsuza dek değiştiren fotoğraflarla dolu olan eski puro kutusunu sakladığı yerde, halının üstünde dikdörtgen şeklinde bir iz vardı. Ama ölü ya da diri V'den iz yoktu. Ne dolabın içinde ne de Noor'un duş perdesini bir hışımla açıp kurumuş bir sabun kalıbından başka şey bulamadığı banyoda.

Misafir yatak odasında kullanılmamış karton kutulardan ve halının üstündeki, rengi siyaha çalan küf lekelerinden başka hiçbir şey yoktu. Noor'un çaresizliğinin katlandığını hissedebiliyordum. Garaja varana kadar yılmadan V'nin adını seslendi. Bu hâli beni öldürüyor, yüreğimi parçalıyordu. Işıkları yaktım.

Gözlerimiz bir köşeye yığılmış ıvır zıvırla büyükbabamın asla bitirmediği tamir işlerinin üzerinde gezindi: Birer basamağı eksik iki merdiven. Ekranı çatlamış, eski, tüplü bir televizyon. Tel makaraları, halat kangalları. Büyükbabamın üstü alet edevatla ve marangozluk dergileriyle dolu tezgâhı. Orada onun ve benim hayaletlerimizi gördüm; ayarlanabilir bir masa lambasının altındaki ışık havuzunda omuz omuza oturmuş, raptiyelerle bir haritaya kırmızı ip geriyorduk. Tüm bu zaman boyunca oğlan her şeyin bir oyundan, bir hikâyeden ibaret olduğunu sanıyordu.

Fırtınanın değişen basıncı garajın kapısını sarsarak beni şimdiye döndürdü. O anda gözüm büyükbabamın silah dolabına takıldı. Garajdaki öteberi arasında bir insanı saklamaya yetecek genişlikteki yegâne şey oydu. Kapakları üç santim kadar açıldıktan sonra bir zincir gerildi. Biri, muhtemelen babam, dolaba bir asma kilit takmıştı. Aralıktan güzelce yağlanıp yan yana dizilmiş tüfek namluları gördük. Eğer anahtarını almamış olsaydım bu silahlar o gün büyükbabamın hayatını kurtarabilirdi.

Noor şaşkınlıkla kafasını geriye çekip tek kelime etmeden döndü ve koşarak eve daldı. Onun peşinden henüz aramadığımız yegâne oda olan büyükbabamın çalışma odasına girdim. Olive'in ayaklarını yere vururken kof ses çıkaran bir nokta bulduğu, sonra da halıyı rulo yaparak zemindeki gizli kapıyla altındaki sığınağı keşfettiği odaya. V'nin muhtemelen varlığından haberdar olduğu, belki de şifresini bile bildiği bir sığınağı.

Bunu Noor’a söylemeye, fırtınanın gittikçe yükselen kükremesini ve bizzat Noor’un bağrıışlarını –*Burada mısın? Anne, neredesin?*– bastırarak ona sesimi duyurmaya çalıştım ama beni duymadı. Bana baktığı da yoktu çünkü Abe’in boş masasını kenara itmekle, sonra da küçük dola-bının kapaklarını güm diye açmakla meşguldü. Hâl böyle olunca pes et-tim ve ağır halıyla tek başıma güreşe tutuşup menteşeli döşeme panelinin yerini hatırlamaya çalıştım ama fazla telaşlıydım ve yeri bir türlü aklıma gelmiyordu.

Odada V’den hiçbir iz yoktu. Bunun üzerine V’nin sığınmakta da ol-madığına karar verdim. Buraya kendini sığınağa kapatıp bizi dışarıda bırakmak için kaçtığını hiç sanmıyordum. Hâliyle Noor koşarak odadan çıktıktığında ayağa kalkıp peşine takıldım.

Onu oturma odasının ortasında heykel gibi dikilirken buldum. Nefes nefese fakat odaklıydı. Eliyle beni yanına çağırırdı.

“Ya hep birlikte geldiysek?” dedi usulca. Gözleri odanın kenarındaki bir boşluğa kilitlenmişti. “Üstelik V’nin verandasındayken aramızda ne kadar mesafe vardıysa uyandığımızda birbirimizden yine o kadar uzak-taydık.” Kolunu kaldırdı. “Şurada. Ben tam şurada uyandım.” Büyük-babamın eskimiş televizyon koltuğunun durduğu köşeye işaret ediyordu. Koltuğun yanında, yerde az çok Noor’un şeklinde, yanmış bir iz vardı. “Ve sen de şurada uyandın.” Kapıdan sineklikli verandaya, yanık izleri-min hortlağın gittikçe yayılmakta olan kanının altında kaldığı yere işaret etti. “V’nin verandasındayken de aramızda tamı tamına bu kadar mesafe vardı. Sen oradaki tırabzana kelepçelenmiştin, bense buradaydım.”

Bir kıvılcım hissettim. Bir anda canlandım. “Ve V de çimenlikteydi.”

İkimiz de aynı anda başlarımızı kaldırıp rüzgârda çırpınan sinekliğe, otların istila ettiği bahçeye, sarı yağmurluklu adamın korunun sınırında-ki uzun otların arasında duraksayıp gözlerini diktiği yere baktık.

“Hemen şurada,” diye fısıldadım.

Bedenlerimizin kilitleri çözüldü. Ok gibi yerimizden fırlayıp fırtınaya doğru atıldık.

BÖLÜM İKİ

V'nin bedeni toprak tarafından yutulmuş, sonra da kusulmuş gibi görünüyordu. Fırlatılıp atılmış bir oyuncak bebek gibi бүкүlmüş vaziyette çimenlerin arasında öylece yatıyordu. Kolları çizgi filmlerdeki gibi iki yana açılmış, altında kalan bacakları birbirine dolanmıştı. Çamur içindeki kır saçı düğümlemiş, kırmızı hırkasıyla siyah elbisesi kandan ve yağmurdan sıırıslam olmuştu. Botlarından biri kayıptı ve çıplak ayağındaki yamalı yün çorap istemsizce aklıma *Oz Büyücüsü*'ndeki kötü kalpli cadıyı, hani şu Dorothy'nin evinin altında kalıp pestili çıkkanı getirdi. Oraya, kafası güzel birinin halüsünasyonları andıran şu eski filminden aklımda kalanlara, V'nin çizgili çorabının aşınmış burnuna odaklandım, böylece kuzeye gidemeyecekti...

çorabımı kaç defa yamamış

...V'nin göğsündeki koyu renkli deliğe...

bir şey

o artık yalnızca bir şey

...yağmurla dolan açık bir ağza...

İnsanın evi gibisi yok

Noor ağlıyordu. Kafası öne düşmüştü, saçı suratını gizliyordu ama göğsünün yükselip alçaldığını görebiliyordum. Ona sarılmaya yeltendim ama zorla kollarımdan kurtuldu.

"Bunu ben yaptım," diye fısıldadı, "bu benim hatam, benim hatam, benim hatam."

"Hayır, değil," dedim. Ona tekrar sarılmayı denedim. Neyse ki bu defa izin verdi. "Hayır, değil."

"Evet, evet, öyle," diye fısıldadı. Onu iyice bağrıma bastım. Tır tır titriyordu. "Uzun yıllardır o döngüde güvendeydi. Ama ben ne yaptım? O adamı ona götürdüm. Onu içeri aldım, savunma hatlarını aşmasını sağladım."

“Bilemezdin. Bilmenin imkânı yoktu.”

“Ve şimdi öldü. Benim yüzümden öldü.”

Bizim yüzümüzden, diye düşündüm. Gerçi bunu hayatta yüksek sesle söylemezdim. İyice kök salmadan evvel bu zehirli düşüncenin kökünü kurutmalıyım, yoksa onu mahvederdi. Bunu kendi tecrübelerimden biliyordum; benzer bir zehir benim de kanıma karışmıştı.

“Böyle düşünemezsin. Bu doğru değil.” Sesimin sakın ve makul çıkmasına çalıştım. Fakat V’nin bedeni birkaç adım ötemizdeki çimenlerin arasında öylece yatarken bu pek kolay olmadı.

“Onu daha yeni buldum. Tanrım. Onu daha yeni buldum.” Sesi çatallaştı.

“Senin hatan değildi!”

“ŞUNU SÖYLEMEYİ KES.” Aniden beni itekleyerek kendisinden bir kol mesafesi kadar uzaklaştırdı. Ardından daha yumuşak bir sesle, “Ölmeyi istememe neden oluyor,” dedi.

Birden kifayetsiz kaldım ve başımla onayladım. *Tamam.*

Yağmur suratlarımıza iğne gibi batıyor, çenelerimizden damlıyordu. Ev de inlemeye başlamıştı.

“Biraz zamana ihtiyacım var,” dedi.

“Onu içeri almalıyız.”

“Biraz zamana ihtiyacım var,” dedi tekrar.

Ben de ona istediğini verdim. Ayağa kalktım, ağaçların başladığı yere kadar yürüdüm, rüzgâra karşı sırtımı kamburlaştırdım ve kasırğa ortalığı kasıp kavururken dışarıda dikilmenin ne denli aptalca olduğunu düşünmemeye çalıştım. Bunun yerine büyükbabamı, nasıl ve nerede öldüğünü düşündüm – son nefesini hemen şuracıkta, ağaçların arkasında vermişti. Ustanın ve çırağın cesetleri birbirinin aynadaki yansıması gibiydi. Büyükbabamın ağladığına yalnızca bir kere tanık olmuştum ama şu sahnenin onu hiçkırı hiçkırı ağlatacağından emindim. Göğsüme, kemiklerime bir sıcaklık yayıldı. Karanlığın ve zangır zangır titreyen ağaçların arasından parıldayan hayaletini neredeyse görebiliyor, *Velya, Velya, sen de mi, olamaz* diyerek feryat figan ağladığını işitebiliyordum.

Onlardan yana dönüp baktım. Noor cesedin yanına diz çökmüş, V’nin suratındaki çamurları siliyor, çarpılmış kollarıyla bacaklarını düzeltiyordu. V’yi bulmasıyla kaybetmesi bir olan Noor. Onu ikna etmek

için ne kadar çabalarsam çabalayayım muhtemelen sonsuza dek kendini suçlayacak olan Noor. Fakat V'nin ölümü eğer onun suçuysa eşit miktarda benim de suçumdu. Enayi yerine konmuş, göz göre göre oyuna getirilmişti. V'nin evlatlık kızını özlediğine şüphe yoktu ama Noor'un güvenliği için onu tekrar görmeye katiyen yeltenmemişti. Onu bulduğumuzda bizi hangi sözlerle karşıladığını hatırladım. *Burada ne halt ediyorsun?*

Hatamız V'nin hayatına mal olmuştu. Ve korkarım bir iblisi yaşama döndürmüştü. Ödenecek çok kefarete ve yas tutmak için çok az zamanımız vardı.

Ani bir rüzgâr yüzünden az kalsın kendimi yerde bulacaktım. Yan bahçeden tiz bir ses ve ardından kulak tırmalayıcı bir çatırtı geldi. Bunun üzerine o yana dönüp baktığımda komşunun çatısının bir kısmının uçtuğunu gördüm.

Dönüp Noor'a baktığımda hâlâ dizlerinin üstündeydi ve dua edercesine başını önüne eğmişti.

Bir dakika daha, dedim kendi kendime. *Ona yalnızca bir dakika daha ver.* Bu veda etmek ya da özür dilemek için tek şansı olabilirdi. Geleceğin neler getireceğini bilmiyordum. V'yi toprağa verebilecek miyiz, cenezesini törenle kaldırabilecek miyiz, belli olmazdı. Yalnızca bir dakika daha... Böylelikle Noor bu durumla bir dereceye kadar barışabilir ya da en azından zehrin içinde boğulmaktan kendini alıkoyabilirdi. Sonra da birlikte... ne yapacaktık? Kafayı yaşadığımız ânın dehşeti ve trajedisıyla öyle bozmuştum ki sonrasını henüz düşünememiştim. V'nin cesedini saklamalıydık. Onu içeri taşımalıydık. Arkadaşlarımızı ve mütteliklerimizi uyarmalı, onlara ulaşmalıydık – tabii Caul bizden önce davranmadıysa. Zihnimin duvarlarını pençeleleyen binlerce dehşet vardı fakat içeri girmelerine müsaade etmeyi henüz göze alabilecek durumda değildim.

Noor kaskatı kesilmişti. Fırtına gittikçe kötüleşiyordu. Daha fazla bekleyemezdim.

Ona doğru henüz birkaç adım atmıştım ki mideme yumruk yemiş gibi oldum ve azıcık yalpaladıktan sonra dizlerimin üstüne düştüm. Güçlkle nefes almaya çalışarak karnıma isabet eden nesneyi bulmak için otların arasına bakındım ama hiçbir şey yoktu. Derken midemde yepyeni bir acının patlak verip bacaklarıma inmesiyle nefesim kesildi.

Bu acıyı biliyorum.

“Ne oldu? Yaralandın mı?” Noor üzerime eğilmiş, başımı kaldırıyordu. Konuşmayı denedim ama dilim dolaştı. Aklım fikrim bana vuran şeydeydi. O anda bunun bir şey değil, bir his olduğunu anladım. Bir süredir midemde hareketsiz olan bir dinamo tekrar dönmeye başladı ve beni dönüp koruya bakmaya zorladı.

“Ne oldu?” diye sordu Noor.

Birden gözümün önünde bir sahne belirip kayboldu: Çürümekte olan, kara gözlü, devasa bir örümceğe benzer bir şey çayırı süratle aşarak üstümüze geliyordu.

“Sarılı adam,” dedim hırıltılı bir sesle. Gözlerim koruyu ararken kalbim gümbür gümbür atıyordu.

“Ne olmuş ona?”

Gittiğini hissetti. Efendisinin öldüğünü hissetti.

“Yalnız değilmiş.”



Kafam garajdaki silah dolabına gitti ama hem kilitli hem de zincirliydi. Öldüğü gece büyükbabama nasıl fayda etmediyse bize de faydası dokunmazdı. Beyhude bir girişim olarak koşarak kaçmak ya da aptalca bir girişim olarak silahsız vaziyette bahçede onun karşısına çıkmak dışında tek bir seçeneğimiz vardı.

“Büyükbabamın bir sığınağı var,” dedim. Çoktan ayağa fırlamış, Noor’u verandaya doğru çeğiştiriyordum. “Çalışma odasında, döşemelerin altında.”

Verandanın yolunu henüz yarılamıştık ki ayaklarını sertçe yere basarak bizi durdurdu.

“Onsuz hiçbir yere gitmem.”

V’yi kastediyordu.

“Koruda bir gölge var.” O ana dek aslında kelimeyi hiç söylemediğimi, tehdidin adını koymadığımı fark ettim. Onu verandaya doğru sürüklemeye çalıştım ama yerinden bile kımıldamadı.

“Bizim gibi insanlara, özellikle de ölü olanlara ne yaptıklarını gördüm. Zaten kalbini aldılar. Bir de gözlerini almalarına izin vermeyeceğim.”

Titremiyordu, gözü dönmüş de değildi. Bu konunun tartışmaya bile açılmayacağını görebiliyordum.

Noor, V'nin kollarından tutarken ben de bacaklarından tuttum. V öyle iri yarı bir kadın değildi ama hamura dönmüş bedeni taşlarla ağırlaştırılmış gibiydi. Kendimizi güç bela verandaya attık, onu kaldırarak hareketsiz hortlağın üstünden aşırarak ve arkamızda çamur damlalarından bir iz bırakarak eve soktuk. Onu çalışma odasında yerden kaldırdığım halının yanına bıraktık. Henüz gözlerimle görmediğim bir gölgenin yerini tespit edebilmek için didinen midemdeki pusulanın ileri geri tik tak ettiğini hissedebiliyordum. Emin olduğum tek şey gittikçe yaklaştığı ve kızgın olduğuydu. Öfkesini sıcak bir bıçağın ucuyla tenime açılmış çentikler gibi hissedebiliyordum.

Dizlerimin üstüne çöktüm ve yumruklarım yankılarla karşılık bulana dek döşeme tahtalarına vurdum. Avuçlarımı döşeme tahtalarının üzerine gezdirirken Noor'dan yerdeki kapağı kanırtarak açmama yarayacak bir şey bulmasını istedim. Noor yalnızca birkaç dakika önce ölü hortlağın ensesine gömülü olan kanlı, bronz mektup açacağıyla kapıdan girdiği anda gizli menteşeleri buldum. Mektup açacağını boşluğa sokup döşeme tahtalarının bir metrelik kısmını kaldırırken Bayan Peregrine'in, *Faydaları ne bitmez tükenmez bir zımbırtıymış*, diyen sesi âdeta kulaklarımda çınlıyordu. Döşemelerin altından sığınağın zırlı kapısı çıktı.

Noor olan biten karşısında hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermedi. V'nin kendine ait, gizli bir zaman döngüsü vardı; onunla kıyaslandığında bir yeraltı sığınağı gözüne alelade bir çözüm gibi görünmüş olmalıydı.

Sığınağın kapısı kilitliydi ve üzerinde alfa numerik bir tuş takımı vardı. Bir hışımla şifreyi girmeye başladım ama birdenbire beynim duruverdi.

"Tuşlara basmıyorsun," dedi Noor duruma dikkatimi çekmek istercesine.

Tuş takımına bön bön baktım. "Doğum günü değildi. Bir kelimeydi..."

Noor eliyle suratının yan tarafını boylu boyunca tırmıkladı.

Gözlerimi yumup kafama hafifçe vurdum. "Bir kelimeydi. *Bildiğim* bir kelime."

Pusulanın iğnesi şöyle bir bocalayıp ardından sabitlendi. Gölgenin ağaçları yıkıp geçtiğini, hatta korudan çıkmak üzere olduğunu hissed-

biliyordum. Tuş takımına bulanıklaşana kadar baktım. *Lehçeydi. Küçük bir şey.*

“Lütfen, Tanrı aşkına, acele et,” dedi Noor dişlerinin arasından. “Hemen döneceğim.”

Odadan çıktı ve kısa süre sonra büyükbabamın yatağına serili olan koyu kahverengi yorganla geri döndü. Yorganı V’nin cesedinin üstüne örttü.

Kaplan! Küçük kaplan. Eskiden bana böyle derdi. Ama Lehçesi neydi?

Noor, V’yi yuvarlayarak yorgana sardı. Mikrofiber bir kefene sarılmış bir mumya. O anda jetonum düştü ve parmağım tuşları şişlercesine şifreyi girmeye koyuldu.

T-y-g-r-y-s-k-u

Kilit dönerek açıldı. Tekrar nefes alabiliyordum. Ağır kapıyı savurarak açtım ve yere çarptığında silah patlamasına benzer bir ses çıkardı.

“Tanrı’ya şükürler olsun.” Noor iç geçirdi.

Karanlığa inen bir merdiven. V’nin kefene sarılmış cesedini kaydırarak kenara kadar getirdik. Bir elimi baldırlarına dolayarak üç basamak indim ama tek başıma taşıyamayacağım kadar ağırdı. Ayrıca ne basamakları milim milim inmeye ne de onu tünele nazikçe indirmeye vaktimiz vardı.

Verandadan yüksek sesli, metalik bir inilti geldi. Bu ses rüzgârın yerinden söktüğü sinekliklere de ait olabilirdi, bir gölgeye de.

“Onu bırakmalıyız,” dedim. “Üzgünüm.”

Noor yanıt vermedi, yalnızca başıyla onaylamakla yetindi. Derin bir nefes aldı. Az sonra olacaklar yüzünden V’den sessizce özür diledim ve ardından kollarımdan kayarak karanlığa yuvarlanmasına izin verdim. Yere çarptığı anda kemiklerin çatırtısı duyuldu. Noor irkildi, ben ise ürpermeme mâni olmaya çalıştım. Ardından V’nin peşi sıra basamakları inmeye koyulduk.

Noor’un sığınacağın kapısını arkamızdan çekmesiyle kapı insanın kemiklerini titreten bir tangırtıyla kapanıp otomatik olarak kilitlendi. Bir anda karanlığa gömüldük. Önce diğer taraftan gelen çatırtıların yankısını, sonra da kesinlikle rüzgâra ait olmayan bir kükreme duyduk. Merdivenin geri kalanını da indim, V’nin cesedine takılıp tökezledim ve elektirik düğmesini bulana dek pürüzlü beton duvarı ellerimle yokladım.

Duvarlara gömülü yeşil floresanlar titreşerek yandı Neyse ki fırtına-

ya rağmen hâlâ elektriğimiz vardı. Büyükbabamı tanıdığımdan sığınağın elektrik hattının yedek bir jeneratöre bağlı olduğunu tahmin edebiliyordum.

Evin içinden gelen bir çatırtı tünelin duvarlarında yankılandı.

“Burası gölge geçirmez, öyle mi?” diye sordu Noor başını kaldırıp metal kapıya bakarak.

“Öyle olmalı.”

“Hiç test edildi mi?”

Gölge metal kapağı yumruklamaya başladı. Çıkan ses durmadan çalan bir çanınıkini andırıyordu.

“Test edildiğine eminim.”

Bu bir yalandı. Şayet hortlaklar Büyükbaba Portman’ın nerede yaşadığı öğrenmiş olsaydı –tabii geçtiğimiz yıldan önce– ailesini taşımak, saklanmak ve buraları temelli terk etmek zorunda kalırdı. Bu da içinde bulunduğumuz kırk yıllık sığınağın sağlamlığının şu anda ilk defa teste tabi tutulduğu anlamına geliyordu.

“Yine de kapıdan uzaklaşalım,” dedim. “Ne olur, ne olmaz.”

